

Krista Hafner

Marjetica, hčerka Matjaževa

Ilustrirala Mara Kraljeva.

VII. Sinička, drobna ptička

Ves ta in še drugi dan je jahal, pa Hasan paše ni dohitel. Zvečer se je truden ustavil, da se odpočije in prenoči pod visoko, staro lipo.

Komaj se je ulegel in zatisnil oči, že ga je zdramilo drobno čivkanje. Kralj Matjaž je odprl oči in glej, prav nad njim, na najnižji veji je sedela drobna ptičica siničica in drobila: »Čiv, čiv, čiv.«

»Živ, živ, živ!« je odgovoril nazaj kralj Matjaž in se nasmehnil.

»Nič se ne smeji, kralj Matjaž!« je žgolela ptičica. »Kar urno zajahaj konja in hajdi na pot!«

»Oho,« se je zakrohotal kralj. »Kdo pa si ti, da si upaš ukazovati samemu kralju Matjažu?«

»Ali me ne poznaš? Sinica sem, ki vsako leto gnezdi na tvojem vrtu. Saj se me spominjaš?«

»Seveda se te. Na košati jablani blizu Marjetičine trate imaš svoje gnezdo. Vsako pomlad sva te z Marjetico obiskovala, ko si na jajčkah sedela, in sam sem te varoval, da si ti nihče ni upal razdreti gnezdeca, ko si valila mladi rod. Ali je tako, ptičica, siničica?«

»Je, kralj Matjaž, in hvaležna sem ti. Zato ne maram, da bi kdo tebi razdril gnezdece. Zdaj, kralj Matjaž, urno na konja in reši svojo deklico, kraljično Marjetico. Danes jo je uplenil kruti Turek in jo odpeljal s seboj

v sužnost. Bogme, da je tako, kralj Matjaž!«

Kakor bi trenil, je kralj skočil pokonci.

»Lažeš, sinica, to ni res. Kdo si upa ugrabiti hčerko kralju Matjažu?«

»Ne lažem,« je bila sinička užaljena.

Kralj pa je še dalje razsajal:

»Prazne babje čenče trosiš. Bog ve, kje si pobrala te mar-nje? Toda varuj se, ptičica, in ne skušaj se z menoj. Jaz imam puško risano.«

»Če lažem, kralj, mi vzemi glavo,« je gostolela ptičica. »Sama sem videla, ko jo je odpeljal hlapec Tomaž in se zavihtel z njo na konja.« Ptičica je poskočila kralju Matjažu prav na ramo, ga kljuvala s kljunčkom in hitela: »Le urno, le urno, kralj, se mudi, kruti Turek z Marjetico beži!«
 Tedaj je kralj poskočil na konja in odvihral proti domu.

VIII. Sveta maša.

Ko je kralj Matjaž odjahal v boj proti Turkom, je kraljica Alenčica ukazala grajskemu kaplanu, naj opravi sveto mašo za kralja Matjaža, da bi mu Bog dal zmago in bi se skoraj vrnil domov. Sama se je napatila s kraljično Marjetico v grajsko kapelo. Pred njima je šlo šest služabnic, za njima je stopalo osem spletičen, ki so nosile pavja peresa kraljici nad glavo. Vsi so se ustavili v kapeli in med sveto mašo so glasno molili za srečo svojega gospodarja in kralja.

Marjetica je klečala poleg svoje matere, kraljice Alenčice. Zagledala se je v oltar, pri katerem je maševal duhovnik v svileni mašni obleki, sklenila roke in prisrčno molila:

»Ljubi Bogee, daj mojemu očetu zmago nad hudim Turkom, da se bo skoraj vrnil domov. Tako prazno je v hiši, ko njega ni. Bara pripoveduje lepe povesti, toda stara je že in rada zaspí sredi povesti, prav tam, kjer je najlepša. Meni pa je dolgčas tiho sedeti poleg nje in jo poslušati. Ožka pa je skobee in divji mož in hudi Turek in z njim lahko vedno divjam in kričim in mama ne sme biti huda. Tudi siničke v vrtu bi že zopet rada videla in veverice bi rada pozdravila in rožice bi rada zopet vonjala, ki tako lepo dišijo. Daj, Bogee, usliši me! Amen.«

Po sveti maši je kraljica Alenka odšla v grajski stolp in nihče ni smel do nje. Sedela je ob oknu in gledala skozi line, ali se že vidi meglica, sredi katere jaha njen mož, kralj Matjaž, zmagoslavno domov.

(Dalje.)

† Leopold Podlogar

Nova Štifta pri Ribnici

Malo je pokrajin pri nas, ki bi bile križem sveta bolj znane, kakor Ribniška dolina. Podjetni in premeteni Ribničan je znan ne le po Slovenskem, ampak po svoji »suhi robi« daleč po svetu, zlasti po Balkanu. Ribničan je znan po svoji značilni govorici in pravijo, da zna celo nemško po ribniško govoriti.

Neštevilno smešnic in zabavljic se oponaša dobrovoljnemu Ribničanu. Kar se je kdaj kje neumnega ali smešnega zgodilo, se podtika Ribničanu. Da bi bilo vse to pristna last Ribničanov, bi si ne upali med svet in bi ne bili povsod, kamor pridejo, zaradi svoje možatosti in poštenosti spoštovani.